

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 16789/2557

พนักงานอัยการจังหวัดนาทวีโจทก์ นายสุภาพหรือหรั่ง แก้วแก้ว กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 340, ป.อ. มาตรา 340 ตร., ป.อ. มาตรา 358, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสี่นำสืบว่า จำเลยที่ 1 เรียกให้ผู้เสียหายกับพวกออกมาที่หน้าบ้านเกิดเหตุ และจำเลยที่ 1 ขกต่อยกับผู้เสียหายกับพวกที่บริเวณหน้าบ้าน จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เข้าห้ามปรามโดยจำเลยทั้งสี่ไม่ได้เข้าไปในบ้านเกิดเหตุ ฎีกาของจำเลยทั้งสี่ที่ว่า จำเลยที่ 1 เข้าไปในบ้านเกิดเหตุโดยขาดเจตนาในการกระทำความผิด จึงไม่มีความผิดฐานบุกรุก จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ก็ไม่มีความผิดฐานบุกรุกด้วย เพราะเป็นเหตุในลักษณะคดี จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ตามพฤติการณ์เชื่อว่าผู้เสียหายกับพวกครอบครองบ้านเกิดเหตุอยู่โดยอาศัยสิทธิของ จ. และขณะเกิดเหตุบ้านเกิดเหตุยังอยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายกับพวก แม้จะรับฟังได้ตามที่จำเลยทั้งสี่นำสืบและฎีกาว่า จ. เคยฟ้องมารดาของจำเลยทั้งสามกับพวกเกี่ยวกับที่ดินที่ปลูกสร้างบ้านที่เกิดเหตุ และศาลมีคำพิพากษาว่าที่ดินดังกล่าวไม่ใช่ของ จ. ก็ตาม แต่ตามสำเนาคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 9 ปรากฏว่า จ. ซึ่งถูกมารดาของจำเลยทั้งสามฟ้องขับไล่ยังคงได้แย่งสิทธิในที่ดินที่บ้านเกิดเหตุตั้งอยู่ และศาลอุทธรณ์ภาค 9 เพิ่งมีคำพิพากษาภายหลังเกิดเหตุคดีนี้ให้ยกอุทธรณ์ของ จ. ดังนั้น ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายกับพวกจึงยังมีสิทธิอยู่ในบ้านเกิดเหตุ และเมื่อฟังว่าผู้เสียหายเป็นเจ้าของทรัพย์ที่ถูกจำเลยทั้งสี่ร่วมกันทำให้เสียหาย ผู้เสียหายจึงเป็นผู้เสียหายในความผิดฐานร่วมกันบุกรุกและฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ ย่อมมีสิทธิร้องทุกข์ในความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวได้ ฟ้องโจทก์บรรยายการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่กับพวกในข้อหาร่วมกันบุกรุกและข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนมาในข้อเดียวกันคือ ข้อ ค. โดยโจทก์มิได้บรรยายฟ้องแยกแยะการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่กับพวกให้ปรากฏชัดแจ้งพอที่จะเห็นได้ว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามฟ้องข้อ ค. ในแต่ละข้อหาเป็นแต่ละกรรมแยกต่างหากจากกัน เมื่อทางพิจารณาได้ความว่าจำเลยทั้งสี่ร่วมกันบุกรุกและร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสี่ในความผิดฐานร่วมกันบุกรุกและความผิดฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายเป็นสองกรรมเกินจากที่ได้กล่าวในฟ้องหาได้ไม่ เพราะเป็นการขัดต่อ ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง จำเลยทั้งสี่มีเจตนาร่วมกันบุกรุกเข้าไปในบ้านเกิดเหตุเพื่อถามหาน้องชายของผู้เสียหาย แต่เมื่อไม่พบจึงได้ร่วมกันทำลายทรัพย์ของผู้เสียหาย ซึ่งเป็นเจตนาแยกต่างหากจากเจตนาแรกที่บุกรุกเข้าไปถามหาน้องชายของผู้เสียหาย ความผิดฐานร่วมกันบุกรุกจึงเป็นความผิดต่างกรรมกับความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91, 289, 340, 340 ตร., 358, 364, 365 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ

สิ่งเทียบอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ธิเบตลูกกระสุนปืนของกลาง และให้
จำเลยทั้งสี่ร่วมกันคืนเงิน 4,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษา
ว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 358, 365 (1) (2) (3)
ประกอบมาตรา 364 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ
สิ่งเทียบอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบ
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และจำเลยที่ 4 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
335 (1) (8) วรรคสอง อีกกระทงหนึ่ง การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้
ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันทำร้าย
ผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์
จำคุกคนละ 3 เดือน ฐานร่วมกันบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธโดยร่วม
กระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลากลางคืน จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันมีอาวุธปืน
ที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต
จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับ
ใบอนุญาต จำคุกคนละ 4 เดือน และลงโทษจำเลยที่ 4 ฐานลักทรัพย์ในเคหสถานในเวลากลางคืน
จำคุก 2 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 คนละ 1 ปี 19 เดือน จำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 3 ปี 19
เดือน ธิเบตของกลาง (ที่ถูกริบแกนลูกกระสุนปืนของกลาง) และให้จำเลยที่ 4 คืนเงิน 4,000 บาท แก่
ผู้เสียหาย ช้อหาและค่าช้ออื่นให้ยก จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้
ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ในความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับ
ใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานร่วมกันพา
อาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกจำเลยที่ 1 รวม 1 ปี
19 เดือน จำคุกจำเลยที่ 2 และที่ 3 คนละ 1 ปี 9 เดือน จำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 3 ปี 9 เดือน
นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสี่ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและ
ลงช้อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาช้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ช้อเท็จจริง
รับฟังเป็นยุติในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง นายนิรุจน์ ผู้เสียหาย ถูกทำร้าย
จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สำหรับความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดย
ไตร่ตรองไว้ก่อนและฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่ได้อุทธรณ์
ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษา
ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ในความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับ
ใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานร่วมกันพา
อาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต โจทก์ไม่ได้ฎีกา ความผิด
ทั้งสองฐานนี้สำหรับจำเลยดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 คงมีปัญหาต้อง
วินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ประการแรกว่า จำเลยทั้งสี่กระทำความผิดตามคำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์ภาค 9 หรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายเป็นพยานเบิกความว่า วันเกิดเหตุ เวลา 0.30 นาฬิกา
ขณะที่ผู้เสียหาย นางสาวแพรวพรรณ ภริยาของผู้เสียหาย นายวิสูตร น้องชายของผู้เสียหาย และ
ภริยาของนายวิสูตรอยู่ที่บ้านเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ขับรถเก๋งโดยมีจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 และนายเมธวัฒน์
หรือตัวย ซึ่งเป็นเยาวชนนั่งโดยสารมาด้วย เล่นมาจอดที่หน้าบ้านดังกล่าว จำเลยทั้งสี่กับพวกซึ่งมี
อาการเมาสุราลงจากรถเก๋ง และเรียกนายวิสูตรหลายครั้ง แต่นายวิสูตรไม่ออกไป ผู้เสียหายเชื่อว่า
ฝ่ายจำเลยทั้งสี่ไม่พอใจนายวิสูตรในเรื่องการปลูกสร้างขนานหน้าบ้าน ผู้เสียหายบอกให้นายวิสูตร

หลบหนีออกไปทางหลังบ้าน จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนพกชนิดลูกโม้สีดำยิงขึ้นฟ้า 1 นัด จากนั้นจำเลย ทั้งสี่กับพวกช่วยกันดึงตาข่ายประตูเหล็กหน้าบ้านและเข้ามาบริเวณหน้าบ้าน แล้วจำเลยทั้งสี่กับ พวกผลึกประตูไม้เข้ามาภายในบ้าน จำเลยที่ 1 ถามหานายวิสูตร ผู้เสียหายตอบว่า ไม่ทราบ จำเลยที่ 1 พูดว่า "มึงเหมือนกัน" แล้วใช้อาวุธปืนพกตีผู้เสียหายที่ขมับซ้าย 1 ครั้ง จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เข้ารวมทำร้ายผู้เสียหายโดยการเตะและต่อย ผู้เสียหายล้มลงกับพื้น จำเลยทั้งสี่จับศีรษะของ ผู้เสียหายไว้ จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนจี้ผู้เสียหายและถามว่า นายวิสูตรไปไหน ระหว่างที่จำเลยทั้งสี่ คุมทำร้ายผู้เสียหาย จำเลยที่ 4 ล้วงเอาเงิน 4,000 บาทเศษ ในกระเป๋ากางเกงข้างขวาของ ผู้เสียหายไป จำเลยที่ 1 พูดว่า บ้านหลังนี้ไม่ให้ผู้เสียหายอยู่ ให้ไปอยู่ที่อื่น เมื่อจำเลยทั้งสี่ปล่อยตัว ผู้เสียหาย มีจำเลยคนหนึ่งพูดว่า "ยิงมันเลย" จำเลยที่ 1 จ้องเล็งอาวุธปืนมาที่ศีรษะของผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงวิ่งเข้าไปหาจำเลยที่ 1 และจับมือของจำเลยที่ 1 เพื่อแย่งอาวุธปืนเป็นเหตุให้อาวุธปืน ลั่นขึ้น 1 นัด กระสุนปืนถูกกระเบื้องมุงหลังคาซึ่งวางไว้ที่พื้น ต่อมา มีญาติของจำเลยที่ 1 มา ยังที่เกิดเหตุ และให้จำเลยทั้งสี่กลับไป ส่วนจำเลยทั้งสี่นำสืบต่อสืบประกอบกันว่า บ้านเกิดเหตุเดิมเป็น ของนางจวบ ซึ่งเป็นพี่ของนางสาว มารดาของจำเลยที่ 1 และนางเนียม มารดาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 นางจวบเคยฟ้องนางสาวกับพวกเกี่ยวกับที่ดินที่ปลูกสร้างบ้านเกิดเหตุ ศาลมีคำพิพากษาว่า ที่ดิน ดังกล่าวไม่ใช่ของนางจวบ นางจวบจึงย้ายไปอยู่ที่จังหวัดปัตตานี บ้านเกิดเหตุมักมีกลุ่มวัยรุ่นเข้าไป มั่วสุมเสพยาเสพติด วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 20 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถเก๋งโดยมีจำเลยที่ 3 ที่ 4 และนายเมธวัฒน์ นั่งโดยสารมาด้วยกลับมาจากงานเลี้ยงน้ำชา เมื่อไปถึงบ้านเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 เห็นรถจักรยานยนต์จอดที่หน้าบ้านประมาณ 4 ถึง 5 คัน และมีแสงเทียนส่องสว่างในบ้าน จำเลยที่ 1 จึงเรียกบุคคลในบ้านให้ออกมาพูดคุยกัน ผู้เสียหาย นายเสรี และนายนิว ไม่ปรากฏชื่อจริงและ ชื่อสกุลออกมา จำเลยที่ 1 บอกผู้เสียหายกับพวกว่า ห้ามมิให้เข้าไปมั่วสุมในบ้านเกิดเหตุ ผู้เสียหาย กับพวกด่าจำเลยที่ 1 และมีการโต้เถียงกัน จำเลยที่ 1 จึงชักผู้เสียหายที่โบหน้า 1 ครั้ง ผู้เสียหายกับ พวกเข้ารวมขกต่อยจำเลยที่ 1 บริเวณหน้าบ้านเกิดเหตุ จำเลยที่ 3 และที่ 4 รวมทั้งจำเลยที่ 2 ซึ่งขับ รถจักรยานยนต์กลับบ้านที่อยู่บริเวณที่เกิดเหตุเห็นเหตุการณ์จึงช่วยกันห้ามปราม ต่อมานางสาว และนางเนียมมายังที่เกิดเหตุและช่วยห้ามปรามด้วย จำเลยทั้งสี่จึงแยกย้ายกันกลับ เห็นว่า แม้ โจทก์มีผู้เสียหายเป็นประจักษ์พยานเพียงปากเดียวที่ยืนยันถึงการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่ แต่ผู้เสียหายก็เบิกความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันเกิดเหตุตั้งแต่อ่อนเกิดเหตุจนภายหลังเกิดเหตุ ไปตามลำดับขั้นตอนของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ปราศจากพิรุธสงสัย และแม้เหตุเกิดในเวลากลางคืน แต่ผู้เสียหายเบิกความว่า บริเวณที่เกิดเหตุมีแสงไฟจากหลอดไฟซึ่งติดไว้ที่บริเวณถนนสาธารณะ และมีแสงไฟจากหลอดไฟซึ่งติดอยู่ในบ้านเกิดเหตุเป็นหลอดไฟขนาด 20 วัตต์ สามารถมองเห็นกัน ได้ชัดเจน เชื่อว่าบริเวณที่เกิดเหตุมีแสงสว่างเพียงพอให้ผู้เสียหายมองเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ เกิดขึ้นและมองเห็นการกระทำของจำเลยทั้งสี่ได้ นอกจากนี้ได้ความจากคำให้การในชั้นสอบสวน ของผู้เสียหายว่า วันเกิดเหตุจำเลยทั้งสี่กับพวกร่วมกันดึงตาข่ายหน้าบ้านเกิดเหตุจนฉีกขาด เสียหาย คิดเป็นค่าเสียหายประมาณ 1,000 บาท ร่วมกันกระชากประตูเหล็กหน้าบ้านจนออกหลุด ออกจากเสา คิดเป็นค่าเสียหายประมาณ 1,000 บาท ร่วมกันเตะพัดลมตั้งพื้นจนหัก คิดเป็น ค่าเสียหายประมาณ 600 บาท ร่วมกันรื้อคันเสื้อผ้าจนกระจัดกระจายและบางตัวมีการดึงฉีกจน ขาด คิดเป็นค่าเสียหายประมาณ 5,000 บาท และร่วมกันกระชากที่รถจักรยานยนต์ 2 คัน จนอุปกรณ์ ขำรุคและแตก คิดเป็นค่าเสียหายประมาณ 1,200 บาท รวมราคาทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหาย ประมาณ 8,800 บาท ซึ่งผู้เสียหายให้การไว้ในชั้นสอบสวน เชื่อว่ายังจดจำรายละเอียดของ

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่เกิดเหตุได้เป็นอย่างดี แม้คำให้การในชั้นสอบสวนของผู้เสียหายเป็นพยานบอกเล่า แต่เมื่อพิจารณาจากสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่า นั้น น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ และมีเหตุผลหนักแน่นรับฟังได้ จึงรับฟังคำให้การในชั้นสอบสวนของผู้เสียหายประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้ ประกอบกับผู้เสียหายไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสี่มาก่อน จึงไม่มีข้อระแวงสงสัยว่าจะปั้นแต่งสร้างเรื่องราวอันเป็นเท็จขึ้นเพื่อกลั่นแกล้งปรักปรำจำเลยทั้งสี่ ที่จำเลยทั้งสี่ฎีกาว่า มารดาของจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของบ้านเกิดเหตุ การเข้าไปในบ้านเกิดเหตุของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการกระทำที่ขาดเจตนาในการกระทำความผิดเนื่องจากมีข้อโต้แย้งในเรื่องการครอบครองที่ดินและบ้านเกิดเหตุซึ่งเป็นส่วนควบของที่ดิน จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานบุกรุก และจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ก็ไม่มีความผิดฐานบุกรุกด้วยเพราะเป็นเหตุในลักษณะคดีนั้น เห็นว่า ชั้นพิจารณาของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสี่นำสืบประกอบกันทำนองว่า จำเลยที่ 1 เรียกให้ผู้เสียหายกับพวกออกมาที่หน้าบ้านเกิดเหตุ และจำเลยที่ 1 ขกต่อยกับผู้เสียหายกับพวกที่บริเวณหน้าบ้านเกิดเหตุ จากนั้นจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เข้าห้ามปรามโดยจำเลยทั้งสี่ไม่ได้เข้าไปในบ้านเกิดเหตุแต่ประการใด ฎีกาของจำเลยทั้งสี่ที่ว่า จำเลยที่ 1 เข้าไปในบ้านเกิดเหตุโดยขาดเจตนาในการกระทำความผิด จึงไม่มีความผิดฐานบุกรุก และจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ก็ไม่มีความผิดฐานบุกรุกด้วยเพราะเป็นเหตุในลักษณะคดีตามที่กล่าวไปแล้วนั้น จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า โจทก์ไม่มีอาวุธปืนมาเป็นหลักฐาน ไม่มี การตรวจเข้ม่าดินปืนจากจำเลยที่ 1 และแกนกระสุนปืนของกลางก็เก็บได้หลังเกิดเหตุหลายชั่วโมง ไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นแกนกระสุนปืนชนิดใด ขนาดใด นอกจากนี้ผู้เสียหายเบิกความว่า จำเลยที่ 1 ยิงปืนขึ้นฟ้า 1 นัด และกระสุนปืน 1 นัด ถูกกระเบื้องมุงหลังคาที่ฝังอยู่ที่ผนังบ้าน แต่พยานหลักฐานของโจทก์พบเพียงแกนกระสุนปืน 1 นัด ไม่พบปลอกกระสุนปืน หรือร่องรอยกระสุนปืนที่กระเบื้องหลังคาที่ถูกกระสุนปืนหรือร่องรอยกระสุนปืนที่ผนังบ้านแต่อย่างใด ที่โจทก์นำสืบมาจึงยังมีข้อระแวงสงสัยว่า จำเลยที่ 1 มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองและพาอาวุธปืนจริงหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ไม่มีอาวุธปืนมาเป็นหลักฐาน และไม่มีการตรวจเข้ม่าดินปืนจากจำเลยที่ 1 ก็ตาม แต่ผู้เสียหายเบิกความยืนยันว่า จำเลยที่ 1 ถืออาวุธปืนพกชนิดลูกไม่สิดำ และใช้อาวุธปืนดังกล่าวยิงขึ้นฟ้า 1 นัด จากนั้นเมื่อจำเลยทั้งสี่เข้ามาในบ้านเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 จ้องเล็งอาวุธปืนมาที่ศีรษะของผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงวิ่งเข้าไปหาจำเลยที่ 1 และจับมือของจำเลยที่ 1 เพื่อแย่งอาวุธปืน เป็นเหตุให้อาวุธปืนลั่นขึ้น 1 นัด กระสุนปืนถูกกระเบื้องมุงหลังคาซึ่งวางไว้ที่พื้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าอาวุธปืนที่จำเลยที่ 1 ใช้เป็นอาวุธปืนพกชนิดลูกไม่ เมื่อยิงออกไปแล้วปลอกกระสุนปืนย่อมคงอยู่ในลูกไม่ปืน การที่ไม่พบปลอกกระสุนปืนในที่เกิดเหตุจึงไม่ใช่ข้อพิรุธ และเมื่อพิจารณาจากภาพถ่ายประกอบสำนวนแล้ว จะเห็นได้ว่า มีร่องรอยของกระสุนปืนที่กระเบื้องมุงหลังคาที่วางฝังผนังบ้านตามที่ผู้เสียหายเบิกความ ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ไม่พบร่องรอยกระสุนปืนที่กระเบื้องมุงหลังคาจึงไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ส่วนที่ไม่พบร่องรอยกระสุนปืนที่ผนังบ้านเนื่องจากตำแหน่งของวิถีกระสุนปืนตามภาพถ่ายประกอบสำนวนดังกล่าวอยู่ในลักษณะทิศทางจากบนลงล่าง ทำให้กระสุนปืนตกไปถูกพื้นซึ่งไม่ใช่ข้อพิรุธเช่นกัน สำหรับแกนกระสุนปืนของกลาง แม้จะไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นแกนกระสุนปืนชนิดใด ขนาดใด นั้น ไม่ใช่ข้อสาระสำคัญ เพราะผู้เสียหายยืนยันแล้วว่า เป็นกระสุนปืนซึ่งถูกยิงมาจากอาวุธปืนที่จำเลยที่ 1 มีและพามา ฎีกาของ

จำเลยที่ 1 ในเรื่องนี้จึงรับฟังไม่ได้ และที่จำเลยทั้งสี่ก็เห็นว่า เดิมบ้านเกิดเหตุเป็นของนางจบ ต่อมา นางจบแพ้คดีต่อมารดาของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 นางจบจึงย้ายไปอยู่ที่จังหวัดปัตตานี และปล่อยบ้าน ที่ซึ่งเป็นบ้านร้างเป็นที่มั่วสุมเสพยาเสพติด โดยไม่ปรากฏว่านางจบให้ผู้ใดครอบครองดูแลแทน การ ที่ผู้เสียหายเข้าไปอยู่ในบ้านเกิดเหตุจึงเป็นการเข้าไปอยู่โดยพลการ ผู้เสียหายจึงไม่ใช่ผู้เสียหายใน ความผิดฐานร่วมกันบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธโดยร่วมกระทำความผิด ด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลากลางคืน และฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์นั้น เห็นว่า ได้ความจาก ผู้เสียหายว่า บ้านเกิดเหตุเป็นบ้านของนางจบมารดาภริยาของนายวิสูตร น้องชายของผู้เสียหาย โดยผู้เสียหาย ภริยาของผู้เสียหาย นายวิสูตร และภริยาของนายวิสูตรพักอาศัยอยู่ด้วยกันในบ้าน เกิดเหตุ และผู้เสียหายเบิกความตอบทนายจำเลยทั้งสี่ถามค้านว่า นางจบย้ายออกไปจากบ้าน เกิดเหตุ หลังจากนั้นผู้เสียหายและนายวิสูตรเข้ามาพักในบ้านเกิดเหตุ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจาก ภาพถ่ายประกอบสำนวน จะเห็นได้ว่า ขณะเกิดเหตุบ้านเกิดเหตุมีลักษณะเป็นที่อยู่อาศัย ไม่ได้มี ลักษณะถูกทิ้งเป็นบ้านร้างดังที่จำเลยทั้งสี่กล่าวอ้างในฎีกา พฤติการณ์แห่งคดีมีเหตุผลเชื่อได้ว่า ผู้เสียหายกับพวกครอบครองบ้านเกิดเหตุอยู่โดยอาศัยสิทธิของนางจบ และขณะเกิดเหตุบ้าน เกิดเหตุยังอยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายกับพวก ซึ่งแม้จะรับฟังได้ตามที่จำเลยทั้งสี่นำสืบ และฎีกาว่า นางจบเคยฟ้องนางสาว มารดาของจำเลยที่ 1 และนางนิยม มารดาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 กับพวกอีกคนหนึ่งเกี่ยวกับที่ดินที่ปลูกสร้างบ้านที่เกิดเหตุ และศาลมีคำพิพากษาว่า ที่ดิน ดังกล่าวไม่ใช่ของนางจบก็ตาม แต่ตามสำเนาคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 9 ปรากฏว่า นางจบ ซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าวยังคงโต้แย้งสิทธิในที่ดินที่บ้านเกิดเหตุตั้งอยู่ และศาลอุทธรณ์ภาค 9 เพิ่งมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2554 ซึ่งเป็นเวลาภายหลังเกิดเหตุคดีนี้ ให้ยกอุทธรณ์ ของนางจบ ดังนี้ ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายกับพวกจึงยังมีสิทธิอยู่ในบ้านเกิดเหตุ และเมื่อฟังได้ว่า ผู้เสียหายเป็นเจ้าของทรัพย์ที่ถูกจำเลยทั้งสี่ร่วมกันทำให้เสียหาย ผู้เสียหายจึงเป็นผู้เสียหายใน ความผิดฐานร่วมกันบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธโดยร่วมกระทำความผิด ด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลากลางคืน และฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ ย่อมมีสิทธิร้องทุกข์ใน ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวได้ ฎีกาของจำเลยทั้งสี่ในเรื่องนี้จึงรับฟังไม่ได้ พยานหลักฐานของ โจทก์ที่นำสืบมานั้นมีน้ำหนักมั่นคง ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยปราศจากความสงสัยว่า จำเลยทั้งสี่ ร่วมกันบุกรุกเข้าไปในบ้านเกิดเหตุโดยจำเลยที่ 1 มีและพาอาวุธปืนไปด้วย จากนั้นจำเลยทั้งสี่ ร่วมกันทำร้ายผู้เสียหาย และจำเลยที่ 4 ลักเงิน 4,000 บาทเศษ ของผู้เสียหายไป แล้วจำเลยทั้งสี่ ร่วมกันทำลายทรัพย์ของผู้เสียหายในบ้านเกิดเหตุ จำเลยทั้งสี่จึงกระทำความผิดตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ประการ ต่อมาว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่ในความผิดฐานร่วมกันบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยมีอาวุธโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลากลางคืน ฐานร่วมกันทำร้าย ผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย และฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์เป็นกรรมเดียวเป็นความผิด ต่อกฎหมายหลายบทหรือไม่ เห็นว่า ฟ้องโจทก์บรรยายการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่กับพวก ในข้อหาฐานร่วมกันบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธโดยร่วมกระทำความผิด ด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลากลางคืน และข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน มาในข้อเดียวกันคือข้อ ค. โดยการกระทำที่บรรยายฟ้องในข้อดังกล่าว โจทก์มิได้บรรยายฟ้อง แยกแยะการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสี่กับพวกให้ปรากฏชัดแจ้งพอที่จะเห็นได้ว่าโจทก์ ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามฟ้องข้อ ค. ในแต่ละข้อหาเป็นแต่ละกรรมแยกต่างหากจากกัน

ดังนั้น เมื่อทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยทั้งสี่ร่วมกันบุกรุกและร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย ศาสดาพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสี่ในความผิดฐานร่วมกันบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลากลางคืน และความผิดฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายเป็นสองกรรมเกินจากที่ได้กล่าวในฟ้องหาได้ไม่ เพราะเป็นการขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสี่ในความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวเรียงกระทงมานั้นจึงเป็นการไม่ชอบ แต่สำหรับความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์นั้น จากข้อเท็จจริงในคดีเห็นได้ว่า จำเลยทั้งสี่มีเจตนาร่วมกันบุกรุกเข้าไปในบ้านเกิดเหตุเพื่อถามหานายวิสูตร น้องชายของผู้เสียหาย แต่เมื่อไม่พบนายวิสูตร จึงได้ร่วมกันทำลายทรัพย์ของผู้เสียหายโดยเตะพัดลมตั้งพื้นจนหัก รื้อคันเลื้อยผ้าจนกระจัดกระจายและบางตัวมีการดึงฉีกจนขาด และกระแทบรถจักรยานยนต์ 2 คัน จนอุปกรณ์ชำรุดและแตก ซึ่งเป็นเจตนาแตกต่างหากจากเจตนาแรกที่บุกรุกเข้าไปถามหานายวิสูตร จึงเป็นความผิดต่างกรรมกัน ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่ฟังขึ้นบางส่วน ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสี่ประการสุดท้ายมีว่า สมควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสี่หรือไม่ เห็นว่า จำเลยทั้งสี่ร่วมกันบุกรุกเข้าไปทำร้ายผู้เสียหายในบ้านเกิดเหตุในเวลา กลางคืนโดยจำเลยที่ 1 มีและพาอาวุธปืนไปด้วยและจำเลยที่ 4 ลักเงินของผู้เสียหายไป นอกจากนี้ จำเลยทั้งสี่ยังร่วมกันทำลายทรัพย์ของผู้เสียหายอีกด้วย นับเป็นการกระทำความผิดอย่างออกอาจ ไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย และกระทบต่อความสงบสุขของสังคมส่วนรวม ประกอบกับจำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธและต่อสู้คดีมาโดยตลอด หากได้รู้สำนึกในการกระทำความผิดของตนไม่ พฤติการณ์ แห่งคดีจึงเป็นเรื่องที่ร้ายแรง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ใช้ดุลพินิจไม่รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้ง สี่นั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสี่ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่ในความผิดฐานร่วมกันบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมี อาวุธโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลากลางคืน และความผิดฐานร่วมกัน ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ ลงโทษฐานร่วมกันบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธโดยร่วมกระทำความผิด ด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลากลางคืนซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยทั้งสี่คนละ 1 ปี เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานอื่น ที่จำเลยทั้งสี่กระทำให้แล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี 13 เดือน จำคุกจำเลยที่ 2 และที่ 3 คนละ 1 ปี 3 เดือน และจำคุกจำเลยที่ 4 มีกำหนด 3 ปี 3 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

อนันต์ วงษ์ประภารัตน์ · วีระชาติ เอี่ยมประไพ · ประสิทธิ์ สนามชวด

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/16789/2557>